

זוהר תהילים

העולםות נמצאים כאחד, ואז נקרא הא' אחד ושמו אחד. וכשחטאי העולם מתרבים, נסתיר העתיק הקדוש, ואין משגיחים פנים בפנים, ואז מתחוררים הכהנים בעולם, והכטאות עולמים, ועתיק הימים סתום ולא מתגלה. זהו שפטות רניאל^ז התייחס רואה עד שהכטאות הורמו ועתיק הימים יושב. עד שהכטאות הורמו, שאותם הכתירים העלונים, שמשקים את כל האחרים להעמידם בקיוםם. וממי הם? האבות. ועתיק הימים יושב ולא מתגלה. ואז מהפכים הרשעים של העולם רחמים לדין.

העתיק הקדוש, נסתיר כל הנסתורים. וימי עולם של ז"א, שהם נקרים פנימו, (שהם) רואים בדרך ישר מה שאריך לראות. שנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא משגיח בעולם ורואה שכשרים מעשיהם של בני האדם למטה, מתגלה העתיק הקדוש בזעיר אנפין, ומסתכלים כל אותם הפנים בפנים נסתורים, וכולם מתרבים. מה הטעם שמתברכים? משום שמשתכלים אלו בדרך ישר, שלא סוטים ימינה ושמאליה. זהו שפטות ישר יחו פנימו. וכולם מתרבים ומשקים זה את זה, עד שמתברכים כל העולםות. וכל

ספר ראשון | ב לחודש | מזמור יב

יב א' למנצח על השמינית מזמור לדוד: ב' חושעה יהוה ב' נמר חסיד
ב' פפו אמרים מבני אדים: ג' שוא ידברו איש את רעהו שפת חלוקות בלבד
ולב ידברו: ד' יברת יהוה ב' כל שפת חלוקות לשון מדברת גדלות:

יִשְׁלָא יְהֹלֶם

הושיעה הר' כי גמור חסיד וגוי (יב, ב): [שימוש תחלים לפרק יב] טוב לאמרו שלא יחטא האדם ושינצל מעשות רעות.

ז' זהר מהלים

"יבירתה ה' פל שפטין חקיקות וגנו" (יב, ז):
 נזהר תורה; זההר חלק ג', פ' מצורע דף
 נבב: "אֲשֶׁר אָמַרְוּ לִשְׁנָנוּ נָגֵבִיר וְגֹו". רבי
 אבא פתח: "גֹוּרוּ לְכֶם מִפְנֵי הָרָב כִּי חַמָּה

על לשון הרע לא מועילה תשובה בלבד [זוהר חלק ג' פ' שלח דף קסא]. רבי יצחק אמר, בוא וראה, כל חטאינו העולם הקדוש ברוך הוא מכפר עליהם בחשובה, מלבד על לשון הרע, שהווציא שם רע על חברו, וכן ביביאו, שנאמר: "זאת תהיה תורת המצער" (ויקרא יד, ב), זאת היא תורה של מוציאא שם רע.

בגלל לשון הרע מתו אבותינו במדבר ולא
נכנסו לארץ

[זוזה ר' חילק ג', פ' מצורע דף נג.] וכך אמר רבי שמעון, שעל הכל מוחל הקדוש ברוך הוא, מלבד על לשון הרע, לפי שכותב: "ואשר אמרו לשלשנו נגידר שפטינו אתנו ממי אדרון לנו". וברואה, כמה עשה

מלת תהיה תרמז, שאין לו תרופה אחרת, אלא שבודאי זאת תהיה ענשו, שיצטרע ואחר כך אם יושב יטהר. יא. ממשע שזה הוא כופר בעיקר.

יִכְרַת ה' בֶּל שְׁפָטֵי חֲקֹות וְגּוֹ" (יב, ד):
[זוהה תורה; זהה חלק ג' פ' מצורע דף
בב:] "אֲשֶׁר אָמַרְתָּ לְלִשְׁנָנוּ נְגִבֵּר וְגּוֹ". רבי
אבא פתח: "אָגַרְתָּ לְכֶם מִפְנֵי חֶרֶב בַּי חַמָּה
עֲזֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תְּדֻעָן שְׁדוֹן" (איוב יט, כט).

בעוון לשון הרע נגזר מיתה על כל העולם
בוא וראה, בלשון הרע שאמר הנחש
להאשה, גرم להאשה ולאדם לגוזר
עליהם מיתה, ועל כל העולם, בלשון הרע
כתיב: "וְלֹשׁוֹנָם חֶרֶב מֵדָה" (תהלים זז, ה),
לפיכך "גورو לכם מפני חרב", מפני לשון
הרע.

מי שיש לו חרב בלשונו נידון בחרב לה' זהה חלק ג' פרשת מצורע דף נג.] "כִּי חַמָּה עֲנוֹנָתָ חֶרְבָּ", זו חרב לה'יה, שלמדנו חרב יש לו להקדוש ברוך הוא, שבו הוא דין לרשעים, והוא שכתוב: "חֶרְבָּ לְה' מְלָאָה דָם" (ישעיהו לד, ו), "וַתֵּרֶבֶי תָאכַל בָּשָׂר" (דברים לב, מב), ולפיכך "גָּרוּוּ לְכֶם מִפְנֵי חֶרְבָּ כִּי חַמָּה

ח. זו המלכות שהיא מدت הדין. ט. פירוש לדעת
שיהיה נידון מדה כנגד מדה. י. מדיקת כתבת
מהיה שהיא אזכיר לומר זאת תורה המצווע. אבל